

Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Θεσσαλονίκης

Με αφορμή τον θάνατο της συναδέλφισσας Σοφίας Χρηστίδου

Να γίνουν αποδεκτές οι διεκδικήσεις του κλάδου
ενίσχυσης του δημόσιου σχολείου και του ρόλου του εκπαιδευτικού

Στηρίζουμε τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας των ΕΛΜΕ Δευτέρα 16/3, 1.30μμ, ΔΔΕ Αν. Θεσ/νίκης

Ο τραγικός θάνατος της συναδέλφισσας Σοφίας Χρηστίδου στη Θεσσαλονίκη συγκλόνισε βαθιά την εκπαιδευτική κοινότητα. Κι αυτό γιατί φέρνει στην επιφάνεια την αβάσταχτη σχολική καθημερινότητα για εκπαιδευτικούς και μαθητές, τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδα που συσσωρεύονται στο δημόσιο σχολείο που ασφυκτιά.

Στην **τεράστια συζήτηση που έχει ανοίξει για τη συμπεριφορά μαθητών και εκπαιδευτικών μέσα στο σχολείο** και για τις ευθύνες τους στο παιδαγωγικό κλίμα και στην εκπαιδευτική διαδικασία, όχι μόνο σήμερα, αλλά διαχρονικά, **το συνηθέστερο είναι η ευθύνη να μεταβιβάζεται τότε στους μαθητές και τότε στους εκπαιδευτικούς.** Όμως, οι δύο αυτοί παράγοντες της εκπαιδευτικής διαδικασίας δε λειτουργούν σε κενό, αλλά μέσα στην κοινωνία της οποίας καθρέφτης είναι το σχολείο, ενώ υπάρχει ένας τρίτος παράγοντας που την καθορίζει και δεν είναι άλλος από την ασκούμενη εκπαιδευτική πολιτική η οποία καθορίζει τη σχολική ζωή, αλλά και την ίδια τη ζωή μαθητών και εκπαιδευτικών.

Η κατάσταση είναι περίπλοκη και βαθιά σύνθετη. Όταν η κοινωνία βιώνει κρίση, ανισότητες, απαξίωση των συλλογικών αξιών και βαθιά απογοήτευση για το μέλλον, το σχολείο δεν μπορεί παρά να αντανakλά όλα αυτά.

Οι σημερινοί μαθητές κουβαλούν την ένταση και τα αδιέξοδα μιας κοινωνίας που έχει σηματοδοτήσει βαθιά από την οικονομική κρίση, την υγειονομική κρίση και την αποδιάρθρωση των κοινωνικών δεσμών. Μεγαλώνουν μέσα σε ένα περιβάλλον αβεβαιότητας, κοινωνικής πίεσης και έλλειψης προοπτικής. Είναι τα παιδιά του εγκλεισμού της καραντίνας, της τηλεεκπαίδευσης, του κινητού και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης που αναπαράγουν διαρκώς τα πρότυπα και τις αξίες του κυρίαρχου ανταγωνιστικού συστήματος, καλλιεργώντας την απομόνωση, την ατομικότητα, τη βία και την επιθετικότητα αντί της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης. Το σχολείο των συνεχών εξετάσεων, του ανταγωνισμού, της πίεσης, της διάψευσης προσδοκιών, βιώνεται από πολλούς μαθητές ως ξένο, εχθρικό και αδιάφορο για τις πραγματικές τους ανάγκες. Την ίδια στιγμή κάθε αγωνιστικό σκίρτημα και διεκδίκηση για ένα καλύτερο σχολείο, που σηματοδοτεί και την επαφή με τις αξίες της συλλογικής διεκδίκησης και της αλληλεγγύης, μια στάση κοινωνικής ευθύνης, θεωρείται παραβατική συμπεριφορά.

Από την άλλη πλευρά, οι ίδιοι **οι εκπαιδευτικοί βάλονται από παντού.** Στοχοποιούνται. Ενοχοποιούνται. Και όλο και συχνότερα διώκονται διοικητικά και πειθαρχικά. Χωρίς ουσιαστική στήριξη από το Υπουργείο Παιδείας. Χωρίς επαρκείς δομές ψυχοκοινωνικής υποστήριξης στα σχολεία. Χωρίς την αναγνώριση που αξίζει στο εκπαιδευτικό τους έργο. Καλούνται να σταθούν μόνοι, συχνά φοβισμένοι, μέσα σε ένα σχολείο όπου το οξυγόνο λιγοστεύει –και για τους μαθητές και για τους ίδιους. Απαξιώνονται και λοιδορούνται στα μέσα ενημέρωσης, οδηγούνται με χειροπέδες στο αυτόφωρο μετά από μια καταγγελία.

Το Υπουργείο Παιδείας και η ασκούμενη κυβερνητική πολιτική, μετατρέπουν την παιδαγωγική πράξη σε μηχανισμούς επιτήρησης, με την ποινικοποίηση της μαθητικής ζωής και τον πολύπλευρη αμφισβήτηση των εκπαιδευτικών. Αντί να ενισχύσει τη δημόσια εκπαίδευση, να καλύψει τις πραγματικές μορφωτικές ανάγκες των μαθητών, να ενισχύσει τους εκπαιδευτικούς, **προωθεί την κατηγοριοποίηση και ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης,** υποχρηματοδοτεί τα σχολεία, ενισχύει τους ταξικούς φραγμούς, αυξάνει τις εξετάσεις. Ταυτόχρονα, **υπονομεύονται συστηματικά βασικές δομές στήριξης του δημόσιου σχολείου.** Τμήματα ένταξης υπολειπόμενα ή δεν στελεχώνονται, η παράλληλη στήριξη δεν καλύπτει τις ανάγκες των μαθητών και η ψυχοκοινωνική υποστήριξη παραμένει δραματικά ανεπαρκής. Οι εκπαιδευτικοί καλούνται να καλύψουν τεράστια κενά, μετακινούμενοι συχνά σε τέσσερα ή πέντε σχολεία, δεν επαρκούν και τα κενά δεν καλύπτονται, ενώ οι αναπληρωτές αναγκάζονται πολλές φορές να «αναπληρώνουν τον εαυτό τους» μέσα σε ένα καθεστώς μόνιμης ανασφάλειας.

Παράλληλα, οικοδομείται σταδιακά ένα καθεστώς διοικητικής επιτήρησης των εκπαιδευτικών. Οι ηλεκτρονικές πλατφόρμες καταγγελιών, οι διαρκείς απειλές πειθαρχικών διώξεων και η επιβολή ενός ασφυκτικού πλαισίου αξιολόγησης μετατρέπουν τον εκπαιδευτικό από παιδαγωγό σε **πειθήνιο όργανο**.

Όλα αυτά, και άλλα πολλά, τα βιώνουμε οι εκπαιδευτικοί, είναι η κοινή μας εμπειρία. Αποκτούν όμως άλλη διάσταση από την αυταρχική διοικητική αντίληψη που εφαρμόζεται από τη **Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης**. Μια αντίληψη που έχει δημιουργήσει ένα περιβάλλον έντονου διοικητισμού, πίεσεων, ελέγχου, φόβου, τρομοκρατίας. Συνάδελφοι που τοποθετούνται σε πολλά σχολεία και τρέχουν από τη μια άκρη της Δυτικής Θεσ/νίκης ως την άλλη της Ανατολικής, αυθαίρετες μετακινήσεις όποτε αποφασίσει η Διεύθυνση, οδηγίες για καταστρατήγηση εργασιακών δικαιωμάτων, συνδικαλιστικά δικαιώματα που αντιμετωπίζονται με διώξεις και πειθαρχικά, απαγόρευση συμμετοχής συναδέλφων σε εκδρομές, οδηγίες για περικοπή αδειών, ακόμη και αναρρωτικών, απαξίωση και αυταρχισμός προς τους εκπροσώπους των εκπαιδευτικών, ΜΑΤ και αστυνομία αντί για διάλογο και συζήτηση των προβλημάτων.

Οι Διευθύνσεις εκπαίδευσης όμως πρέπει να διασφαλίζουν την ομαλή λειτουργία των σχολείων, να παρεμβαίνουν άμεσα και εγκαίρως σε καταστάσεις που διαταράσσουν το παιδαγωγικό κλίμα, να διασφαλίζουν την ασφάλεια μαθητών και εκπαιδευτικών.

Το Υπουργείο, αδιάφορο για τις συνέπειες των επιλογών του, διέταξε κατόπιν εορτής υπηρεσιακή έρευνα και υπήρξε εισαγγελική εντολή διερεύνησης μετά το θάνατο της συναδέλφου Σοφίας Χρηστίδου. Τα ζητήματα έχουν ήδη τεθεί στο δημόσιο διάλογο και ζητούν απάντηση. Από πότε ήταν γνωστά τα προβλήματα και η διατάραξη του παιδαγωγικού κλίματος στα σχολεία; Ποιες ήταν οι ενέργειες που έγιναν από τη Διεύθυνση Ανατολικής Θεσ/νίκης για να μην οξυνθούν περαιτέρω και πάρουν ακραία μορφή;

Η Διεύθυνση Ανατολικής Θεσ/νίκης σε αυτό το πλαίσιο αντιμετωπίζει κάθε πρόβλημα που γεννιέται από την πολιτική του υπουργείου στη σχολική ζωή σαν ανεπάρκεια των εκπαιδευτικών, υπαλληλική ασυνέπεια και παράπτωμα. Έτσι επέλεξε ως μέσο επίλυσης της κατάστασης μία πρωτοφανή πρακτική, παράλληλα με τον πειθαρχικό έλεγχο, την παραπομπή της συναδέλφου σε υγειονομική επιτροπή όπου θα κρίνονταν η ικανότητα προς εργασία, η δουλειά της δηλαδή. Δεν ξέρουμε αν αυτό έχει ξανασυμβεί σε παρόμοια περίπτωση, σίγουρα όμως πρόκειται για ένα πολύ σκληρό μέτρο που στέλνει και τα ανάλογα μηνύματα.

Επειδή τα σχολεία δεν μπορούν να λειτουργήσουν με αποφασίζομεν και διατάσσομεν, με τον φόβο και την ανασφάλεια που φέρνει η αξιολόγηση και η αντίληψη ότι για κάθε πρόβλημα η λύση είναι μια πλατφόρμα και οι ποινές. Απαιτούμε λοιπόν να διερευνηθούν όλα τα γεγονότα που οδήγησαν στο θάνατο τη Σοφία Χρηστίδου χωρίς καμία συγκάλυψη και μετάθεση ευθυνών.

Οι εκπαιδευτικοί απαιτούμε σεβασμό πρώτα από την πολιτεία. Αναγνώριση του ρόλου και του έργου του εκπαιδευτικού, ικανοποίηση των αιτημάτων του εκπαιδευτικού κινήματος, ενίσχυση του δημόσιου σχολείου. Στηρίζουμε ο ένας τον άλλον με αλληλεγγύη και ενσυναίσθηση, λέμε όχι στον ατομικισμό, τον ανταγωνισμό, την αδιαφορία. Συσπειρωνόμαστε στα σωματεία μας. Στηρίζουμε τον εαυτό μας, τους συναδέλφους, τους μαθητές μας, τη ζωή μας. **Στηρίζουμε τις κινητοποιήσεις των ΕΛΜΕ και καλούμε τους συναδέλφους στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας τη Δευτέρα 16/3 στις 1.30μμ στη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης.**